

Dag 792 – zaterdag 28 februari

Gisteravond ging het lichtje al vroeg uit en dat merken we deze ochtend wanneer we spontaan om zeven uur wakker worden. Zucht... kan dat lichaam dan niet snappen dat het weekend is?

Zo komen we wel netjes op tijd aan bij het spelklasje natuurlijk waar Lagun mag aan deelnemen. En die heeft er zin in. Als een opgewonden paard staat hij aan het begin van de lange oprit naar de weide al te bokken en te dartelen op zijn voorpoten. Ik krijg er nog net een beleefde zit uit en laat hem dan vrij. Als een speer uit een boog schiet hij zich naar de speelweide waar hij met open poten wordt ontvangen door Loki, Zeno, Joytha en Lotus. De retrievers klitten al gauw allemaal samen en de Collie bekijkt het maar een beetje van op een afstand. In een mum van tijd lijken die Goldens wel op een bruine Flatcoat. Lang leve het modderbad! Bij Lagun zie je 't misschien niet zo makkelijk maar die is ook pottezwart en heeft een heerlijk schapenaroma rond zich hangen. Hm... De weide was volledig schoongemaakt maar er moet toch één keuteltje aan de aandacht van de tweevoeters ontsnapt zijn.

Na het klasje gaan we allemaal lekker opwarmen in de cafetaria. Kasper is ook mee maar kan niet op de weide omdat de omheining niet op zijn maat is afgestemd. Maar nu kan hij wel kennis maken met al die vrolijke viervoeters en het spelklasje lijkt even helemaal opnieuw te beginnen...

Omdat Bart en ik deze avond weg moeten zonder de woefies, maken we ze 's namiddags nog wat verder mee met een lange wandeling en een speelsessie bij de mama van Bart. Geen van de twee geeft nog een kik wanneer we aanzetten.

Dag 793 – zondag 1 maart

De bakker op het dorp is terug open na twee weken sluiting. Halleluja! Ik herneem mijn goede gewoonte om te voet om brood en koeken te gaan met Lagun maar we kunnen Kasper niet achterlaten natuurlijk dus Bart vergezelt ons met klein mormeltje op sleeptouw. Slecht idee zo zal blijken... Ik kan niks aanvagen met Lagun deze ochtend. Hij zoekt Kasper voortdurend op, heeft geen aandacht voor mij, trekt aan de lijn, loopt nerveus, ... zelfs bij de bakker – waar we Bart en Kasper achterlaten op de stoep – draait hij zich voortdurend om om naar straat te kunnen kijken en jammert hij. Ik doe teken aan Bart dat hij misschien best de wandeling alleen verder zet maar het mag niet baten. Lagun heeft geen zin in werken en heeft alleen maar oog voor zijn kameraadje. Ik vraag hem dan ook niks meer maar houd zijn lijn kort en stap stevig door terug naar huis zonder hem nog veel aandacht te schenken. Thuis neger ik hem. En dat laat zich wel voelen blijkbaar. Je zou denken dat hij uitgelaten en gelukkig zou beginnen te rollebollen met Kasper maar nee, nu tracht hij aandacht te krijgen van mij. Nou pech jongeheer, ik gun je geen blik waardig tot mijn bloed stopt met koken.

's Namiddags trekken we naar het bos. Het zou pijpenstelen regenen vandaag volgens het weerbericht dus leek ons het bos met een beetje beschutting een waardig alternatief voor de zee. Maar we zien niks dan blauwe hemel en zon. Er zit wel een strak windje maar met die twaalf graden hebben we daar weinig last van. Ik heb Lagun zijn harnasje nog eens aangetrokken. Hij stapt bijna de hele tijd netjes mee bij mij ook al heeft hij nu vrij gekregen en mag hij snuffelen. Wat krijgen we nu? Komt dit doordat ik hem genegeerd heb? We zijn wel in een bos hé schatteke... je mag nu eens...

Aan het einde van onze wandeling komen we bij een speeltuintje. Er staat daar een wipplank en nu ben ik toch wel eens curieus of ik onze platjas daar over zou krijgen. Ik lok hem weliswaar met een

snoepje maar vraag me af of dat wel nodig was. Meneer blijkt een natuurtalent. Ware het niet dat het hout zo glibberig is en hij er meestal afdondert voor het kantelpunt van de wip. Ik staak het spelletje voordat hij een poot breekt maar onze platjas heeft er wel zin in. Iets verder springen we over wat balken als een paard op een dressuur, we kruipen door een lus en lopen over een stapel boomstammen. Dolle pret.

Thuis laten de twee woefies zich op hun kussen vallen met een theatrale zucht. Ze kunnen geen pap meer zeggen. Nog even wat energie bijeen sprokkelen om het brood voor de vogeltjes op de tuintafel te stelen maar veel verzet is er niet wanneer ik ze berisp en terug binnen roep.

Dag 794 – maandag 2 maart

Iedereen is terug uitgerust na een deugddoend slaapje. Dat merk je ook: Lagun en Kasper beginnen meteen te rollebollen in de tuin en ik slaag er niet in om Lagun terug binnen te krijgen om zijn hesje en leiband aan te trekken. Ik moet meneer nog eens gaan halen in de tuin met zijn leiband. Grrr.

Ook klein meneertje is het niet eens met mijn plannen om zijn grote kameraad mee te nemen naar Brussel. Wat een gejammer wanneer we vertrekken. Alsof ik twee geliefden uit elkaar haal...

't Is niet alsof ik zoveel zin heb om naar Brussel te trekken op deze maandagochtend hoor schatties...

Deze voormiddag komt Lagun voortdurend aan mijn handen likken. Zou ik aan het stressen zijn en wil hij me kalmeren? Of wil ie gewoon wat aandacht? Ik vermoed dat laatste.

Lagun mag terug mee op mijn verplaatsingen binnen het gebouw maar wel aan de lijn. Hij heeft de smaak wat te veel te pakken om zomaar bij collega's binnen te stappen. En die vinden dat maar al te leuk natuurlijk.

Maar hij doet 't goed; hij draagt zijn leiband zelf, geeft hem netjes aan mij wanneer ik dat vraag...

's Avonds gaan we recht van het station naar Barts moeke die voor ons zal koken. Lagun kent er zijn baan al goed en ruikt dat groene gras al aan de achterkant; hij staat letterlijk te trippelen van ongeduld aan haar voordeur. En dan die teleurgestelde blik van haar wanneer onze platjas haar gewoon voorbij stormt zonder hallo te zeggen en aan de achterdeur post vat...

Wat hij echter niet weet (of wel?) is dat Bart en Kasper al in de tuin zijn. Zij zijn te voet afgekomen van thuis en zijn vroeger gearriveerd dan wij.

De twee viervoeters gaan door het dak van contentement. Wat een wederzien! Die horen we de eerste uren niet meer.

Dag 795 – dinsdag 3 maart

Ik start de dag vroeg met een wandeling met mijn twee 'bodyguards'. Kasper reageert fel op katten en Lagun wordt er wat door aangestoken maar het blijft gelukkig onder controle. Omdat ik terug last heb in mijn onderrug (en Laguns sporadische snokjes aan de lijn daar geen deugd aan doen) krijgt onze kleine vriend wel zijn easy walk aan. Met als kers op de taart: een fluohesje zodat de nog niet helemaal wakkere chauffeur ons niet omver kegelt. Lagun lijkt minder problemen te maken van dat fluohesje dan van zijn jasje van assistentiehond. Het enige verschil is echter dat het fluohesje ook klittenband heeft voor de halssluiting en zijn assistentiehondtenu niet.

Laguns worstjes zijn ok van consistentie dus ik blijf hem tussen de 350 en 400 gr geven nu. Zelf zal ik wel steeds minder eten. Haha.

In de namiddag merk ik dat Kasper terug voorbij onze Berlijnse muur rond de composthoop is geraakt. GrrInghiurhgh! Ik ga het mormel van achter de draad vissen en draag hem binnen – maar dat is weer zonder Lagun gerekend. Die kan het niet verdragen dat ik Kasper draag en hij springt weer met zijn volle kracht tegen me op. Potver. Een mens kan eens niet kwaad zijn in alle rust! ;-)

Voor Laguns avondeten heb ik zo een ietsiepietsie meer dan 400 gram rauw voer over. Zou ik het erop wagen? Ik geef het hem allemaal en de schrokop (wie had gedacht dat ik dat ooit zou schrijven over Lagun?!) laat het hem welgevallen. Alleen zal ik achteraf merken dat dat toch wat te veel van het goede was: de arme stakkerd geeft wat terug. Sorry vriendje.

Dag 796 - woensdag 4 maart

Ons duo gaat door het dolle heen deze ochtend in de tuin. Als twee hazewinden racen ze achter mekaar in de tuin, ze knotsen tegen mekaar op, gaan worstelen, geven mekaar vliegles... een genot voor het oog.

Maar dan komt het moment dat ik door moet naar Brussel. Lagun leest het natuurlijk moeiteloos af uit mijn handelingen en trekt zich terug achterin de tuin. Zucht, ik moet hem met zijn leiband gaan halen.

De hele dag op 't werk heb ik een apathisch platjasje aan mijn zijde. Hij gaat zelfs niet eens tussendoor hallo zeggen bij de collega's in ons bureau die nochtans niet liever hebben. Iedereen zit er nu beteuterd bij. (Wat zal dat worden nadat ik Lagun heb moeten afstaan...)

Op weg naar het station zitten tegenwoordig op Laguns vaste besoin-plekjes zo een slordige 300 duiven (licht overdreven maar niet veel). Ze worden er gevoederd. Het leek me de uitgelezen kans om te oefenen met Lagun en vandaag merk ik, na nog maar een paar oefensessies, dat het al opbrengt: meneertje doet rustig zijn behoefte op een paar meter van al dat leuks zonder echt op hen te letten. Enkel wanneer ze opvliegen, kijkt ook hij op en wordt zijn jachtinstinct automatisch geactiveerd maar ook dan trekt hij niet. <3

Iets minder succesvol is de treinrit terug naar huis: zodra we instappen merk ik al dat het een moeilijke rit zal worden. Lagun kruipt een paar keer terug vanonder mijn zitje maar laat zich wel telkens opnieuw positioneren. Hij trakteert mij en de medereizigers die hele rit op een (gelukkig zachte) serenade. Wat een klaagzang... zou dat voor zijn geliefde Kaspaar zijn?

Vanaf Gent laat ik hem recht staan en probeer ik wat oefeningen. En dat lukt, meneertje vindt langzaam maar zeker zijn levensvreugde terug. Het neemt wat spanning bij mij weg – en duidelijk ook bij de resterende medereizigers die zich nog net kunnen bedwingen van een applaus te geven voor die flinke platjas. Ahum...

Bart heeft vergadering vanavond en ik zou normaal naar mijn beste vriendinnetje trekken voor een girls night maar het gaat me niet af. Al de hele dag loop ik vreselijk te duizelen. Ik vermoed dat het de voorbije weken misschien toch wel wat te veel is geweest met het vele vertaalwerk, het werk voor Canisha en de voorbereidingen van ons trouwfeest en ik verplicht mezelf om een avondje vrijaf te

nemen. Maar daar zijn de viervoeters niks mee natuurlijk dus vrijaf vertaalt zich uiteindelijk in een wandeling van 45 minuten, spelen thuis, opruimen, een berg was strijken en ondergekotst worden van een opgewonden platjasje... wanneer ik me dan eindelijk toch nestel in de zetel onder een dekentje, springt Lagun plots naast me in de zetel. Pardon?! Eruit! Maar Lagun blijft zenuwachtig rechtstaan, begint te kokhalzen, produceert 1 hele lange grasspriet met wat gal op mijn knuffeldekens en kiest dan het hazenpad. Ja amai, stank voor dank zeggen ze dan.

Dag 797 – donderdag 5 maart

Lagun kan zich steeds meer laten verleiden tot langer buiten blijven met zijn kameraad. Vandaag spenderen ze werkelijk uren aan een stuk buiten in de tuin. Het zonnetje laat zich dan ook zien en onze platjas geniet ervan vanop het terras. Lekker soezen, neus in de lucht om die eerste lentegeurtjes op te vangen... een echte heer.

's Avonds na het avondeten lijken de twee wel uitgeput van hun rond lummelen. Zouden we ze nog wel mee krijgen op wandeling? Haha... wat een domme vraag Veerle. Een hoge "wie gaat er mee" en iedereen veert recht. Van nul naar 100km/u in 0,025 seconden. :-D

Dag 798 – vrijdag 6 maart

Het apporteren en netjes afgeven begint al goed te lukken. Gisteravond heeft Lagun het zelfs voor Bart gedaan (toegegeven na een zestal keer de sleutelbos gewoon te gooien in Barts algemene richting maar ik heb beide mannen goed opgevoed intussen en ze hebben zich herpakt ;-)).

Deze ochtend doen we een andere oefening voor dat bakje lekkers: 'plaatsje' is alweer lang geleden intussen. Lagun wordt gek: "moet ik nou echt weg stappen van mijn eetbak?! Noooo!" "Eum, jawel lieverd. Anders krijg je hem niet". Ik hoef het maar twee keer te vragen. Wat een motivatie. ☺

Mijn kleine vriend lijkt me vandaag ook iets beter gezind om mee te gaan naar Brussel. Na zijn ontbijt en 5 minuten spelen in de tuin met Kasper, vraagt hij zelf al om terug binnen te mogen. Een mirakel!

Lagun is moeilijk te motiveren vandaag, niet om te werken en zelfs niet om te spelen maar zodra we even alleen zijn in het bureau, zet ik me op handen en knieën en maak ik een spelboog. Zo krijg ik hem wel zot. En nu maar hopen dat er niemand binnen komt...

Een van mijn collega's krijgt slecht nieuws vandaag en moet een van de ramen open zetten om bij haar positieven te komen. We weten niet goed wat gedaan maar Lagun gelukkig wel. Hij gaat aan haar zijde staan tot ze gekalmeerd is (zo lijkt het toch – ik vermoed dat het open raam er ook voor iets tussen zit ;-)).

Deze avond gaan we samen met Kasper Nimbo oppikken bij Daphné. Het wordt weer bakje vol bij ons thuis maar eerst mogen de viervoeters nog wat samen ravotten in de iets grotere tuin van Daphné.

Het is lang voorbij bedtijd wanneer we thuis komen en iedereen kruipt zonder morren in zijn bed voor een laatste nacht samen met zijn drietjes.